

| SBORNÍK SOUČASNÉ POEZIE

TO TAM NAŠEL

KAM AŽ DOŠEL

TRITON
Praha / Kroměříž

| SBORNÍK SOUČASNÉ POEZIE

KAM AŽ DOŠEL
TO TAM NAŠEL

TRITON

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© TRITON, 2008
© Pavel Zdražil, 2008
Cover © Renata Brtnická, 2008

Vydalo Nakladatelství TRITON
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-187-1

Obsah

Karel BABULJAK

D. Ž. BOR

Adam BORZIČ

Jiří HAUBER

Miloš Kim HOUDEK

Markéta HRBKOVÁ

Oldřich JANOTA

Miroslav Salám JILEMNICKÝ

Bohuslav OD KAMENNÉ RYBY

Luboš Aubrecht PINĎA

Michal PLAVEC

STASO

Jan ŠIMEK

Pjér LA ŠÉ'Z

Karel TOMEK

Lukáš TREJBAL

Ondřej URBANEC

Pavel ZDRAŽIL

Namísto předmluvy...

Když jsem uvažoval o názvu téhle knížky...
okamžitě se vyrojily nápady. Z každé strany psacího stolu
vyskočily... alespoň dva.

Jeden se mračil, druhý smál.

Jenže, žádný z nich nebyl hodný zapsání. Tedy jsem je
zahnal prudkým máchnutím. Až pes zalezl pod postel!

Hleděl jsem na štůsky papírů, příspěvků... a čekal.

Vyrovnané vedle sebe, s barevnými poznámkami a pří-
pisky, zdání docela poklidné siesty. Rozložené po stole, po
koberci, po celé pracovně. Autoři napříč generacemi. Texty
různých barev spektra. Básně o cestě. I písničky, co zpívají si
pocestní.

Jití cestou necestou. Skrývání se před Stínem do Stínu,
ale i prohlédnutí iluzí a otevření očí. Proměna. Pokusy sdělit
slovy nesdělitelné. Snaha zachytit Přítomnost, tu rybu, do
sítě z času a prostoru.

Občas jsem skočil za letící stránkou, to když oknem
vedral se vítr. Listoval jsem v těch textech a nic uspokojivého
nemohl vymyslet. Racek se chechtal z nebe.

Potom jsem se úplně zklidnil a zastavil to hlučné štěbetání
v hlavě. A z ticha se jako blesk vyzářily verše klasika:

KAM AŽ DOŠEL, TO TAM NAŠEL.*

Tak. Kdo kam došel po cestě, to tam zří, tím se obklopuje,
to žije. Zákon rezonance. Co si představuješ, čím se zabýváš,
co jsi, to k sobě přitáhneš. Jsme takové magnety.

Jdeme cestou a vysíláme signály. Cestou necestou.

A na pouti jsou černé díry i zářivé výšky hor. Leckde číhají
temné sloje, plné dychtivých příšer, výkřiky děsu z Reality.

Jsou zde však i slunná místa, utkaná z ptačích trylků a vůně divokých květin. Vystoupíš i na rozhledny, odkud je krajina vidět obráceně... A nevyhneš se dračímu chřtánu, hloubce očí, průchodu branou. Mnoha branami. Nevyhneš se lásce. Rozšířenému vědomí.

A co dál? Co je na Konci, o němž se v jedné chvíli chvíl dozvíš, že je Začátkem? Na konci cesty, za bojovou vřavou: *hodokvas*.

Slavnostní hostina. Prostřeno je v červené a zelené.

Podává se Paradox na mnoho kulinářských způsobů! Pečený, vařený s kořením i pikantně marinovaný.

Večeře pozvolna přechází v snídani a...

Paradox je stráven. Snad jako šém hry.

* * *

Nebudu předstírat, že tento sborník je průřezem celou literární scénou. Nikoliv. Není. Klidně přiznám, že společným jmenovatelem je editorův, tj. můj subjektivní náhled. Prostý kritiky. Neboť ona ruší zázračno a přitahuje ego v tom nejtěžším brnění, v taláru soudce.

Učím se nesoudit. Zjišťuji, že kostým a role nemohou být rozhodně celkem. Pokud bych soudil, nebyl bych schopný jaksí empaticky vnímat ten či onen text, toho či onoho básníka, co říká, co píše... I co mlčí. Vždyť naslouchat dokáže ten, kdo je prázdný. Plný džbánek taky nepřijme nalévané víno. Přece.

Nahlédněme tedy do tvorby psavců z konce, spíš začátku století. Z konce noci a začátku rána.

Kohout už dvakrát kokrhal...

P. Z.

* verš od D. Ž. Bora

Karel BABULJAK

*Textař a mnohostranný muzikant.
Hudebník větru, čajových tišin i strakatého cirku.
Těšitel na citeru, o jehož kroi kolují sny
dáných exulantů z Rusi...
Viděl jsem při jeho hudbě muže v hlubokém pohroužení
a ženy s blaženým úrazem.
A ještě bigbít: Sajkedelík Šraml Band,
Máma Bubo, Babalet...
To je Babuljakův let!*

Jedu domů

Jedu domů
Jedu vlakem
Jedu domů
Se svým ptákem

Pták měl pera
Pták měl duši
Pták měl hlavu
Na ní uši

Jedu domů
Jedu vlakem
Jedu domů
Se svým ptákem

Nikdo mi to nevěří
Ten pták bude k večeři

Řeka

Pod mostem teče řeka
A zdá se být tak klidná
A nezávislá
A snad i čistá
Zvláště večer, když hladina neslyšně plyne
A nese odrazy zářících světél
Oděna do tmavomodré
Blýská se svými šperky
Na své cestě od pramene
k cíli
Nese spadlý list
Pohupuje loďkami
Laská pilíře
Opírá se o břehy
Mlčky očišťuje město –
Ten hlučící chuchvalec hysterické bláhovosti
Mlčky přijímá výkaly
A nabízí svou odpověď na všechny otázky...

Bubák

Nejenom ufoňi
Vesmírem plují
Pluje tam Země
Na Zemi člověk
Člověk se ztratil
Ztratil se v mlze
Mlha nad řekou
Řeka v údolí
Přes údolí most
Po mostě běží pes
Pes běží do města
Ve městě je dům
V domě roste strom
Na stromě žije pták
Pták má černý nos
Jmenuje se Bubák a Bubák a bu bu...
Ve sklepe se zmítaj lidi, nákej divnej D.J. křičí:
„Pozytyv vajbrejšň“
Pták sletí ze stromu
Co roste v domě
Dům stojí ve městě
Do města běží pes
Pes běží po mostě
Most přes údolí
V údolí řeka
Řeka pod mlhou
V mlze se ztratil
Ztratil se člověk

Člověk na Zemi
Země tam pluje
Plují Vesmírem
Nejenom ufoňi
Ufoňi i pták
Pták s černým nosem
Jmenuje se Bubák a Bubák a bu bu bu...

Jeruzalem

Tvoje duše byla vždycky svobodná
tvoje duše měla vždycky křídla
jediný, kdo ji může spoutat, jseš ty sám
ale nikdy žádněj fízl ani komunista

Jsi volnej jako pták
jako bílej orel
tvůj zpěv k nebi stoupá
jak řeky stékaj k jezerům
to břehy vládnou vodám
vítr hučí do skal
a slunce klesá k horám
a květy uvadaj
a světla zhasínaj
ty jsi dítě lásky
ty jsi život čistý

Tvoje duše byla vždycky svobodná
touží po volnosti a v oblacích si lítá
jedinej, kdo ji můžeš spoutat, jseš ty sám
ale nikdy žádněj systém, žádná síla skrytá

Jsi volnej jako pták...

Když hoří Jeruzalem
je to vůle boží
duše odloží křídla

musím bojovat
já půjdu oheň hasit
je třeba mrtvé spasit
kdo může boha prosit
já musím bojovat
bojovat
proti boží vůli
za vůli boží...

(písňový text)

Hubert

Každou chvíli něco zmizí
Rozloží se nebo shnijí
Součásti i částice
Buňky, tvary, stálice
Měkké tvrdne, tlusté hubne
Jemné hrubne, chytré blbne
Zralé vadne, stálé padne
Živé zdechne, taky krachne
Hubert i když lopotí se
V potu tváře nevšimne si
Jasně záře v čistém srdci
Jasně záře v čistém srdci

Každou chvíli slyšet z dále
Indiáni na tamtamy
Na píšťaly, na fujary
Rozléhá se na vše strany
V popel bujné jak se mění
Co není je, co je není
Dlouhé, krátké, bdění, snění
Hubert tápe, Hubert neví
Tedy i když lopotí se
V potu tváře nevšimne si
Jasně záře v čistém srdci
Jasně záře v čistém srdci

Statky, zvratky, červi, nervy
Hubert tápe, Hubert neví
Jeho srdce temně bije
Do moře se řeka vlije
Do papíru barva vpije
Rovné, křivé – všechno shnije
Hubert těžce dýchá
Do příště nic neukryje
Proto pije, pije, pije
Marný život Hubert žije
Tedy i když lopotí se
V potu tváře nevšimne si
Jasně záře v čistém srdci
Jasně záře v čistém srdci

Rybí panna

Tam, kde řeky proud
v kole se otáčí
šumí a klesá hloub
ve víru skotačí
zahlíd' jsem úžasnou
bytost téměř průzračnou
tiše se skláněla
mý oči mámila
svojí hrou

Tam, kde svit sluneční
stínem se nazývá
a průvod smuteční
chladem se rozplývá
já zahlíd' svou
bytost v pravdě úžasnou
jak tiše plynula
mý oči mámila
svojí hrou

Rybí panna
hladinu čeřila

Pro chvíle pohody
do světa letěl jsem
poznával náhody
a když den potemněl